

— Азъ съмъ дявола! — отвърна черниятъ конникъ. — Какво искашъ?

— Искамъ да ти се поклоня и да ти стана ратай. Приемашъ ли ме?

— Върви следъ мене!

И великанътъ Офернъ тръгна подиръ дявола. Опжтиха се къмъ единъ градъ, кждето хората живѣеха грѣховенъ животъ. Накрай града насреща имъ се зададоха група хора, облѣчени въ черни дрехи. Тѣ носѣха мъртвецъ къмъ гробището, а най-напредъ вървѣше единъ старецъ съ голѣмъ дървенъ кръстъ на рамо. Щомъ съзрѣ кръста, дяволътъ бутна коня си и се отби налѣво.

— Защо бѣгашъ? — настигна го Офернъ.

— Защото се боя отъ кръста, на който нѣкога бѣше разпнатъ Христосъ, — отвърна дяволътъ.

— Тѣй ли! — поклати глава великанътъ. Имало, значи, посиленъ господарь отъ тебе. Прощавай. Азъ отивамъ при него да му се поклоня и да му стана ратай.

И тръгна да дири Христа. Де когото срещне пита и разпитва за Него, ала никой не знаеше кжде е Христосъ. Най-

сетне срещна единъ отшелникъ, който му рече:

— Ти искашъ да служишъ на Иисуса ли? Тогава ела въ моята черквица, падни на колѣне и почни да се молишъ!

— Не мога да се моля, — отвърна великанътъ. Азъ съмъ езичникъ. Кажете ми, не мога ли съ друго да служа на най-силния господарь?

Отшелникътъ се замисли.

— Можешъ, — отвърна той. — Ти си много силенъ човѣкъ. Иди на брѣга на оная рѣка, кждето нѣма мостъ и почни да пренасяшъ хората въ името Господне.

Великанътъ отиде на брѣга, построи си колиба отъ върбови клони и почна да пренася хората на раменетѣ си отвждъ. Три години ги пренася въ име-